

καλάρω

καλάρω, ρ. [*<*ιταλ. *calare* *<*αρχ. ελλην. *χαλῶ* (= *χαλαρώνω*)], (στη ναυτική γλώσσα) **1α.** ανοίγομαι στη θάλασσα, πάω στ' ανοιχτά: «παρ' όλο που ο καιρός ήταν φρέσκος τα ψαράδικα άρχισαν το ένα πίσω απ' τ' άλλο να καλάρουν». **β.** μαζεύω τα πανιά ιστιοφόρου πλοίου: «μόλις έπιασαν λιμάνι, άρχισαν οι ναύτες να καλάρουν τα πανιά». **γ.** ρίχνω τα δίχτυα στη θάλασσα για ψάρεμα. (Λαϊκό τραγούδι: *όλοι καλάρουνε,μα δε βγάζουν ψάρια, καλάρει ο Ζέπος και βγάζει καλαμάρια*). **2.** (στη γλώσσα της αργκό) πείθω κάποιον, τον φέρνω στα νερά μου και τον κάνω ό,τι θέλω: «όσο και να μη θέλει κανείς κάτι, αυτός έχει τον τρόπο να τον καλάρει || να δεις πώς τον καλάρισε μέσα σε πέντε λεπτά και του πήρε τα λεφτά που του χρειαζόταν!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας